

ГЛАВА VIII.

Българското село.

Различаватъ се двѣ форми на български селски поселища: тази на отдѣлнитѣ дворове, наречени още колиби, кошари, махли и тази на селото.

Обр. 141. — Село Петково въ Сръднитѣ Родопи. (Колибарски произходъ)

Колиби.

Подъ колиба трѣбва да се разбира самостоятеленъ селски дворъ съ жилищни и стопански сгради, който дворъ обикновено заема голѣма площъ. Отдалечени отъ селата, често срѣщатъ се колиби състоящи се само отъ единъ дворъ съ по 4 до 5 души обитатели, което е сравнително редко явление; но често колибитѣ образуватъ група, чиито общъ брой на обитателитѣ достига до 300 и повече души. Тази система на поселяване се срѣща изключително изъ планинскитѣ мѣста: севернитѣ склонове на Стара планина, особено гъсто обсеяни въ сръдния балканъ — Тетевенско, Сръдна гора между Вакарелъ и Пирдопъ, въ въ източнитѣ Родопи и въ западния край на България къмъ днешната сърбско-българската граница, изъ Кюстендилското краище и Трънско.